

FIXAR LA MIRADA EN CRIST

Dotzè durant l'any © Déu per a pensar – Dr Mn Jordi Castellet

Ja deu fer d'això un temps, que un grup d'estudiants va anar a acompanyar un missioner del meu poble, el P. Salvador Romano (+2020), a un camp de treball de la diòcesi amb la que últimament col·laborava, al Txad. Disposaven d'un jeep, per a poder viatjar lliurement per l'interior del país, amb carreteres que no són sinó pistes dissoltes a través de la sabana. El que havia de passar, va passar, però: en una de les sortides, el vehicle es va avariar i van haver de cridar el mecànic del llogaret. L'home es va adonar del problema, va emetre el seu veredict, va anar fins a la ciutat a comprar peces de recanvi, va tornar i va dedicar tres dies complets de treball en aquella reparació impossible, africana.

El Pare Salvador es va témer el pitjor, que els serveis d'aquell obrer pujarien molt amunt, després de tants viatges i tanta feina i va pensar que ho havia de fer d'alguna manera. O sigui que va entrar al lavabo i es va amagar a la roba els diners que portava a la cartera, per tal que, quan el mecànic li digués la quantitat, ell li ensenyés la cartera amb la quantitat que creia suficient per no anar malament tot el viatge. Total que, a l'hora d'anar a buscar el jeep, li diu al mecànic a veure què se li deu. El treballador, suat i brut de dalt a baix, se'l mira somrient i li contesta: «vostè és un missioner, un home de Déu. Aquesta feina és per a Déu. Ell em pagarà quan ho cregui convenient. Per a vostè, serà gratis.» A partir d'aquell dia, en Salvador es va adonar que, malgrat el seu vot de pobresa, encara estava molt més agafat als diners que no pas aquell mecànic, que ho esperava tot de Déu. Aquestes coses però, només passen a l'Àfrica! En llatí es diu: *Avis murrus pugen a Gràcia en omnibus gratis!*

L'Evangeli de la invitació a la confiança (Mt 10,26-33) continua les instruccions que Jesús va donar als dotze apòstols, com els va enviar a anunciar la bona nova del Regne. Els seus valors esdevenen diferents dels valors del món; tant, que la gent tendeix a rebutjar el missatge i sol regirar-se contra el missatger. Aquí caldria veure-hi els episodis sovintejats d'anticlericalisme i de persecució contra l'Església, contra cristians i eclesiàstics, que es repeteixen, ara i adés, al llarg i ample de la nostra història i geografia.

La tradició explica que gairebé tots els apòstols van patir mort violenta en el seu martiri. Alguns d'ells van acabar essent crucificats, com Pere i Andreu; decapitats, com Jaume i Pau; escorxat viu com Bartomeu; llançat en una caldera d'oli bullint, com Joan; o apedregat, com Esteve. Era natural, per tant, per als apòstols témer que Jesús els enviés a

evangelitzar enmig d'un món hostil. Ell mateix els avisa que els envia «¹⁰com ovelles enmig de llops». Els llops poden matar les ovelles però no poden matar l'esperit. Si cedien a la por, abandonarien aital perillosa missió per salvar la pell per un breu instant i l'Evangeli deixaria de ser anunciat.

Jesús els instrueix sobre com superar aquesta por paralitzant. La clau es troba en fixar-se en Jesús com el seu heroi i model: «²⁴el deixeble no és més que el seu mestre, ni el criat més que el seu amo. ²⁵El deixeble en té prou de ser com el seu mestre.»



L'Evangeli identifica dos temors: la por de la falsa acusació i la por al dany corporal i la mort. En qualsevol cas, Jesús els ensenya que el camí per superar la por és mantenir la ment fixada, no en l'ara i aquí, sinó en el futur de la vinguda del Regne de Déu. En efecte, «²⁶no tingueu por de tots ells, perquè no hi ha res de secret que no

s'hagi de revelar, ni res d'amagat que no s'hagi de saber.» Les autoritats que perseguen Jesús i els seus seguidors tenien les seves estratègies per encobrir la veritat. Ells sabien com manipular les proves, presentar testimonis falsos i condemnar els innocents; ocultaven la veritat i celebraven una mentida. Molts dels apòstols, igual que el seu mestre Jesús, serien falsament acusats i condemnats injustament a un tracte vergonyós i a la mort. La manera de superar aquesta por consisteix en mirar Jesús, que ha mostrat amb la seva encarnació i amb la seva passió i mort com la veritat acaba sortint a la llum i vencent la justícia: «²⁸No tingueu por dels qui maten el cos però no poden matar l'ànima; temeu més aviat el qui pot fer que l'ànima i el cos es consumeixin a l'infern.»

Quan hom deixa de confrontar-se amb els altres, només ho fa amb si mateix. En aquest cas, es verifica el que deia el filòsof Feuerbach (+1872): Déu queda reduït a la projecció de les pròpies necessitats i desitjos. Ja no és Déu qui crea a l'home a la seva imatge, sinó que és l'home qui crea un déu a la seva imatge; un déu que no pot salvar ningú!

En mirar Jesús, veiem que les proves i els sofriments d'aquesta vida són de curta durada. Ens cal, per tant, no cedir davant la por de la contradicció, confiant i creient, ja des d'ara, en el triomf final de la veritat sobre la mentida, de la justícia sobre la injustícia, de la vida eterna sobre la mort, com ens ha mostrat el Crist. Perquè ell passa al davant!